

[Landbrugsministeren.]

Sider, men desværre ikke fra tilstrækkelig mange Sider inden for de to Oppositionspartier her i Rigsdagen, er enig med os i.

Jeg beklager, at man ikke i denne Situation saa Alvoren i disse Problemer og vilde gaa ind i en Forhandling, men at man kun har snakket fra Oppositionens Side uden at skride til Handling.

Naar jeg nu saa kort og dog saa tydeligt, som jeg kan, har opridset min Stilling til disse Spørgsmaal, tror jeg, jeg tør sige, at den Stilling, jeg her indtager over for disse Landbrugsproblemer, den indtages af ingenlunde kun et Mindretal blandt Landboerne. Jeg føler mig overbevist om, at det vilde ikke være alene det mindre Landbrugs Interesser, der herigennem varetoges, men at dette vilde række langt op i Gaardmandsklassens Interesse at følge disse Retningslinjer, der falder sammen med de sidste 50 Aars Landbrugspolitik, der falder sammen med en Udvikling, der skabte den største Produktion, Beskæftigelse og Eksport, en nødvendig Udvikling for os her i Danmark, hvor Eksportindtægterne ustandselig i de senere Aar har været nedadgaaende. Det er muligt, at det ikke kan holde. Der er ingen, der kan se, om den Udvikling kan holde, men jeg tror at turde sige, at kan danske Landbrugere ikke leve af Husdyrproduktion og Industrilandbrug, bliver der tunge Tider for dansk Landbrug og dansk Erhvervsliv og den danske Befolkning.

Derfor siger jeg, at der skal meget til, før man begynder at rokke ved det, som er Hovedgrundlaget, Basis for Husdyrproduktionen, de billige Raastoffer. Jeg ønsker ikke og haaber ikke, at Kursen skal ændres, og jeg tror ikke, det vil ske, fordi jeg tror, at Landmændene her i Danmark har større Evne til Tilpasning, større Evner for Fedevareproduktionen, for forædlende Produktion, for den finere Produktion, end Landmændene har det noget andet Sted, og vi vil blot vi holder Linien med de billige Raastoffer klar, altid kunne konkurrere bedre paa den Produktion end paa en anden — men skulde det ske, vil det, som sagt, være en Landsulykke.

For 50 Aar siden var man i samme Situation med den samme Strid, den samme Diskussion. Dengang tabte man ikke Fattningen, men holdt Stillingen og gennemførte det, som var det rigtige. Jeg vil haabe, at man ikke denne Gang i Nervøsitet gennemfører Foranstaltninger, som bringer en Katastrofe for Landbruget og for Samfundet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg hørte med stor Tilfredshed den højtærede Justitsministers Udtalelser med Hensyn til Nævningeinstitutionen. Ogsaa jeg tror, at en Omformning af den er en bydende Nødvendighed. Men jeg ønsker dog her at gøre opmærksom paa, at naar Sager af den Art som den, der i Gaar blev afgjort ved det københavnske Nævningeting, henhører under Nævningeting, saa er Ansvarret derfor i høj Grad den højtærede Justitsministers og Regeringspartiernes. Det skyldes en Undtagelsesbestemmelse, som fra disse Sider er sat ind i Retsplejeloven meget mod vor Vilje. Nævningeinstitutionen er i hvert Fald i sin nuværende Skikkelse en Fortidslevning, og det er besynderligt, at den fastholdes af et Demokrati, der begrebsmæssigt hævder Folkets Deltagelse i den lovgivende Magt som vel i Virkeligheden hele Grundlaget for et Folkestyre. Skarpest formuleret er det her i Landet i Sætningen: Ingen over og ingen ved Siden af Folketinget! Her bør fremtidig tilføjes: Nævningetinget dog undtaget. Dette Demokrati finder sig i, ja, det betragter som en demokratisk Garanti, at der i Retsplejen paa et af dens vigtigste Punkter, i de alvorligste Sager, indskydes et hemmeligt, et uansvarligt Led, der kan sætte sig ganske ud over Landets Love. Dette er en Fortidslevning. Denne Hemmelighed, denne Sikkerhed mod Ansvar havde sin Berettigelse paa et Tidspunkt, da Retsforfølgningen var et Udslag af den enevældige Regents Magt. Da betød det en værdifuld Sikkerhedsventil ikke mindst i politiske Sager, jævnrør vor Grundlovs Bestemmelser. Men i et moderne Demokrati, der har krævet Offentlighed og Klarhed over Ansvarret i sin Retspleje, er det en Fortidslevning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Det var en i mange Henseender ejendommelig Tale, den højtærede Landbrugsminister holdt. Den var saa fuld af indre Modsigelser, at man kunde konstatere, at han det ene Øjeblik sagde det stik modsatte af, hvad han havde sagt i det andet. Han fastslog, hvad jo uden videre er en Kendsgerning, at de sidste halvtreds Aars udmærkede Udvikling i Danmark skyldes Forædlingen af Landbrugsproduktionen. Saa siger han: og den Linie maa vi fastholde i Fremtiden. Hele Problemet er netop det,